
Sangen til vor Ø

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Lolland, Lavland, Lerjordsslette,
frodige og muntre Ø
gyngende paa Bølger lette
i den knap nok salte Sø,
ja, af Østersøen bysset
og af Søndenvinden kysset
ligger du med Smil og Latter,
du vor Havlands yngste Datter,
- Danmarks Kæledækkebarn!

Lavt maa dine Banker krybe,
tunge som de er af Muld.
Kløfter har du kun saa dybe
som en Piges Smilehul.
Men naar Sol staar over Parker,
Skove, Sunde, Hvedemarker, —
eller Taagen Aaret kvælder,
mens din Pil sørgmodig hælder,
Fødeø, hvor er du skøn!

Kamp fik ogsaa du at kende,
Kystens Lavhed ægged den;
ond var Venden som din Fjende,
Havet lunefuldt som Ven.
Men har Mand til Værn ej Bjerge,
Gør han af sin Arm sig Værge.
Venden vandt du listigt over
ved at gøre ham til Svoger.
Og med Pumpelag og Dige
sejred du i Havets Krige,
snød endog det Fjorden fra.

Lolland, lille ferme Kone,
trivelige, glade Mor!
Hør i denne Hjertetone
dine Børn i Hyldestkor!
Virker vi med Viljer sunde, —
du har Mad til alle Munde.
Livets Dyst er værd at vove.
Nattens Søvn er sød at sove,
Moder Lolland, paa din Jord.